

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Okręgowej – Tomasz Błoński

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z dnia 6 marca 2013r. (data wpływu), sygn. akt V Ds. 71/12 o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **R. W.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **18 czerwca 2013 roku, tj.** na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. akt V Kp 1938/12 wobec **R. W.**, syna L. i E. z domu O., urodzonego (...) we W.

podejrzanego o to, że:

1. w okresie od lipca 2011 r. do 21 sierpnia 2012 r. we W. kierował wspólnie z A. S. zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził R. G., A. K., W. P., T. N., R. F. i inne osoby zajmującą się nielegalnym obrotem środkami leczniczymi w tym środkami anabolicznymi, organizowaniem i udziałem w bójkach z użyciem niebezpiecznych przedmiotów,

tj. o czyn z art. 258§3 kk

2. w dniu 17 sierpnia 2012 r. we W. kierując zorganizowaną grupą przestępczą oraz działając w jej ramach oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w bójce przy użyciu niebezpiecznych przedmiotów w postaci maczet, kijów bejsbolowych i pałek teleskopowych oraz innych podobnie niebezpiecznych przedmiotów, w wyniku której jeden z uczestników bójki W. P. odniósł obrażenia w postaci rany postrzałowej stopy lewej naruszających czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni 7,

tj. o czyn z art. 159 kk w zw. z art. 65§1 kk

3. w dniu 21 sierpnia 2012 r. we W. u zbiegu ulicy (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą oraz działając w jej ramach oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w bójce przy użyciu niebezpiecznych przedmiotów w postaci noży, maczet, pałek drewnianych i metalowych narażając jej uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia oraz wystąpienia skutku określonego w art. 156§1 kk i art. 157§1 kk w wyniku odniósł on obrażenia w postaci rany klutej klatki piersiowej z następowym krwotokiem do jamy opłucnowej prawej oraz wstrząsu krwotocznego, którego to obrażenia spowodowały powstanie choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156§1 pkt 2 kk, a inny uczestnik bójki – M. P. - odniósł obrażenia w postaci powierzchownego urazu głowy, rany tłuczonej łuku brwiowego oraz ran ciętych palca V i kłębu prawego naruszających czynności narządu jego ciała na okres powyżej dni 7

tj. o czyn z art. 159 kk w zw. z art. 65§1 kk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. akt V Kp 1938/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zastosował wobec R. W. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanych, zeznań świadków, a także wyniki oględzin, zabezpieczone dowody rzeczowe, opinia biegłego z zakresu badań broni i balistyki, opinia z zakresu badań fizykochemicznych, opinia z zakresu badań biologicznych, opinia z zakresu informatyki i techniki komputerowej, opinia dotycząca telefonów komórkowych, bilingi połączeń, zapisy monitoringu, dokumentacja medyczna i opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego R. W. zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustala uprawniająca do stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania obawa matactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje sam charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, które były popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi dobrze sobie znanymi osobami, które łączą więzy zawodowe (przykładowo podejrzany od wielu lat zna współpodejrzanego A. S., z którym przed osadzeniem prowadził lombard usytuowany we W. przy ul. (...)) oraz zależności wynikające ze wspólnych przestępczych przedsięwzięć, w ramach kierowanej przez podejrzanego zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji gdy mimo wzmożonych działań nadal nie zdołano ująć wszystkich jej członków ani osób współdziałających w przestępstwach objętych zakresem śledztwa. W judykaturze utrwalił się pogląd, że samo uczestnictwo w strukturze zorganizowanej uzasadnia wystarczająco obawę matactwa, a to ze względu na znajomość jej uczestników, ich wzajemne powiązanie, istnienie dróg przepływu informacji, solidarność grupową bądź także inne środki wywierania wpływu od gróźb po przekazywanie środków do życia czy zapewnianie ich rodzinom uczestników. Uczestniczenie w zorganizowanych strukturach przestępczych wiąże się ze specyficzną postacią relacji i wzajemnych powiązań oraz zależności pomiędzy uczestnikami tego typu form działalności przestępczej. Powyższe sprawia, że w pełni uzasadnioną jest obawa, iż podejrzani w razie niestosowania środka zapobiegawczego o izolacyjnym charakterze, mogą podejmować próby mataczenia oraz innych bezprawnych działań utrudniających postępowanie, o czym mowa w przepisie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. In concreto na powyższe zdaje się wskazywać postawa procesowa niektórych uczestników śledztwa (por. postanowienie SA w Krakowie, II AKz 118/09, KZS2009/5/42, postanowienie SA w Katowicach, II AKz 592/09, Lex nr 553815). Zależności te mogą realnie wpływać na zachowania procesowe uczestników śledztwa, na co in concreto zdaje się postawa procesowa niektórych z nich.

Nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie R. W. – należy zważyć także, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów, przy uwzględnieniu ich doniosłości oraz uprzedniej karalności R. W., który aktualnie pozostaje pod zarzutem popełnienia trzech przestępstw, w tym przestępstwa kierowania zorganizowaną grupą przestępczą stypizowanego w art. 258 § 3 k.k. zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 10 oraz popełnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dwóch przestępstw stypizowanych w art. 159 k.k. zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 8, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, stanowi, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Grożąca podejrzanemu surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie

karne w szczególności ukrywać się przed organami ścigania, w tym za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować. W ocenie Sądu fakt, iż podejrzany R. W. aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności sam w sobie nie wyłącza stosowania tymczasowego aresztowania. Tymczasowe aresztowanie wiąże się bowiem z odmiennym rygorem postępowania z osobami pozbawionymi wolności, tak w zakresie komunikowania się z innymi osobami, jak też udzielania przepustek, przerw, których celem jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania. Zmiana tych warunków mogłaby stworzyć podejrzanemu (pomimo jego pozbawienia wolności) nie istniejące w chwili obecnej możliwości bezprawnego oddziaływania na tok postępowania w niniejszej sprawie. Podkreślić przy tym należy, że wszelkie decyzje, w zakresie osadzonego nie mającego statusu tymczasowo aresztowanego umożliwiające mu kontakt z osobami z zewnątrz lub czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej nie są poddane kontroli organu prowadzącego postępowanie.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki. W szczególności kontynuowano czynności procesowe z udziałem podejrzanych, przesłuchano świadków, pozyskano opinie biegłych, dokonano oględzin, pozyskano dane z zapisów monitoringu oraz bilingi telefoniczne. W celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy jednak kontynuować podjęte działania. W szczególności niezbędne jest kontynuowanie czynności procesowych z udziałem podejrzanych, w tym zwłaszcza niezbędne jest przeprowadzenie szeregu konfrontacji, ustalenie pozostałych osób biorących udział w zdarzeniach objętych zakresem śledztwa, kontynuowanie przesłuchania świadków, w tym w celu zweryfikowania podawanej przez podejrzanych linii obrony, odtworzenie podejrzanemu zapisów rozmów, uzyskanie zleconych dotychczas opinii biegłych, a nadto uzyskanie opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczących podejrzanych, uzyskanie uzupełnionej analizy kryminalnej otrzymanych bilingów połączeń telefonicznych, zebranie pełnych danych osobopoznawczych dotyczących podejrzanych. Po wykonaniu powyższych czynności należy przeprowadzić czynności końcowych śledztwa z udziałem podejrzanych i ich obrońców.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono zresztą żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09).) Podkreślić należy, iż odstępianie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu aresztowanego bądź egzystencji jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygody czy zagrożenia (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31). Niemniej jednak stan zdrowia podkurzanego winien być monitorowany.

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.